

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, občanské sdružení**, se sídlem Krátkého 1, Praha 9, zastoupen JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem Advokátní kanceláře Vyskočil, Krošlák a spol. se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2012, č. j. 6 A 143/2011 – 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, občanské sdružení, domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2012, č. j. 6 A 143/2011 – 113, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti výroku III. rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 3. 2007, č. j. 4542/2007, a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci městský soud rozhodoval poté, co byl jeho předchozí rozsudek ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 145/2007 -

50, ve výrocích I. a III. zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 7 As 49/2011 - 81.

Výrokem III. rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 3. 2007, č. j. 4542/2007, který je rozhodující pro řízení o nyní podané kasační stížnosti, bylo změněno rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 6. 11. 2006, č. j. 380/2/2001, tak, že podle ust. § 98 odst. 1 a 6 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, Ministerstvo kultury zamítá žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv nositelů autorského práva k výtvarným dílům audiovizuálně užitým, jako jsou díla kameramanů, scénografů, architektů a ostatních autorů tohoto druhu děl v rozsahu 1. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. a) bod 3 autorského zákona 2. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. b) autorského zákona, 3. práva podle ust. § 96 odst. 1 písm. c) autorského zákona, 4. práva podle ust. § 12 odst. 4 písm. f) bod 2 a § 21 autorského zákona, a 5. práva podle ust. § 12 odst. 4 písm. f) bod 4 a § 23 autorského zákona.

Městský soud zamítnutí žaloby zdůvodnil tak, že při vydávání napadeného rozhodnutí nebylo postupováno tak, aby o oprávněních ke kolektivní správě předmětných práv žalobce a OOA-S bylo rozhodováno společně. Odvolací správní orgán se nezabýval tím, zda a jak který ze žadatelů splňuje předpoklady pro řádný výkon kolektivní správy. Žalovaný nepostupoval podle právního názoru vysloveného soudem v rozsudku č. j. 9 Ca 202/2005 - 130 ze dne 31. 5. 2006. V mezidobí od vydání rozsudku do vydání napadeného rozhodnutí bylo vydáno několik rozhodnutí správních orgánů a soudů. V době vydání prvostupňového rozhodnutí dne 6. 11. 2006 bylo rozhodnutí o oprávnění OOA-S k výkonu kolektivní správy předmětných práv ze dne 3. 3. 2005 č. j. 7751/2003, vydané podle § 106 odst. 7 autorského zákona ve spojení s rozhodnutím ministra kultury ze dne 6. 6. 2005, č. j. 8517/2005, pravomocné. Konstatování v tomto prvostupňovém rozhodnutí, že tatáž práva k témuž druhu děl vykonává již jiný kolektivní správce, tedy odpovídalo skutečnosti. Jiná situace však byla v době vydání napadeného rozhodnutí dne 27. 3. 2007. K tomuto dni rozhodnutí č. j. 7751/2003 ze dne 3. 3. 2005 pravomocné nebylo, neboť rozhodnutí o odvolání (ze dne 6. 6. 2005, č. j. 8517/2005) bylo od 23. 11. 2006 pravomocně zrušeno soudem a věc byla vrácena žalovanému k novému rozhodnutí o odvolání podanému proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný na tuto změnu nijak napadeným rozhodnutím nereagoval, avšak tato skutečnost nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí v bodě III. jeho výroku. V napadeném rozhodnutí se ministr řádně nevypořádal s otázkou, z jakých důvodů nebylo o žádostech žalobce a OOA-S rozhodováno koordinovaně, jak bylo uvedeno v rozsudku č. j. 9 Ca 202/2005 - 118. Soud však vzal v potaz další skutečnosti, byť nejsou přímo v napadeném rozhodnutí zmíněné, a neshledal tento nedostatek jako důvod pro zrušení napadené části výroku přezkoumávaného rozhodnutí. Tou rozhodující okolností jsou rozhodnutí ze dne 9. 7. 1997, č. j. 5534/1997, rozhodnutí ze dne 14. 6. 2001, č. j. 12317/2001, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 5 A 111/2002, rozhodnutí ze dne 19. 7. 2005, č. j. 12317/2001. Důsledkem tohoto rozhodnutí se stalo opět platným a účinným oprávnění vydané pro OOA-S podle předchozího právního předpisu. Oprávnění k výkonu hromadné správy udělená podle dosavadních předpisů i po účinnosti autorského zákona opravňovala jejich držitele k výkonu práv z těchto oprávnění vyplývajících bez ohledu na vydání nového oprávnění. Toto nové rozhodnutí nezakládalo nově právo k výkonu

kolektivní správy, ale pouze dříve vydané oprávnění uvádělo obsahově do souladu s novou právní úpravou. Toto nové rozhodnutí nemělo konstitutivní účinek. Po vydání rozsudku č. j. 9 Ca 202/2005 - 118 dne 31. 5. 2005 vznikla nová skutečnost, to je zastavení řízení o odnětí oprávnění k výkonu hromadné správy OOA-S dne 19. 7. 2005. Tato okolnost má rozhodující význam pro závěr, že žalovaný nemohl vést pro změnu poměrů společné řízení tak, jak ukládal soud v rozsudku, č. j. 9 Ca 202/2005 - 118. Jestliže podle § 98 odst. 6 písm c) autorského zákona je mezi podmínkami, za kterých ministerstvo udělí oprávnění žadateli, to, že pro výkon téhož práva ve vztahu k témuž předmětu ochrany, a pokud jde o díla, pro výkon téhož práva k témuž druhu díla, nemá oprávnění již jiná osoba, ministr kultury nepochybil, jestliže žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv nositelů autorského práva k výtvarným dílům audiovizuálně užitým zamítl. Za dané situace nelze postup žalovaného považovat za porušení § 78 odst. 5 s. ř. s. Podnětem žalobce k zahájení řízení o odnětí oprávnění OOA-S nebylo žádné řízení zahájeno, neboť řízení o odnětí oprávnění je zahajováno z úřední povinnosti.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že rozhodnutí o zastavení řízení o odnětí oprávnění k hromadné správě práv autorských OOA-S není takovou skutečností, která by odůvodňovala odchýlení se od závazného právního názoru správního soudu, a to i v případě, že by původní oprávnění OOA-S bylo v té době účinné a v kolizi se žádostí stěžovatele. Soud se nevypořádal s faktem, že v téže době stěžovatel podal u žalovaného rovněž podnět k odnětí oprávnění OOA-S. Jestliže tedy správní soud uložil žalovanému, aby postupoval koordinovaně, mimo jiné, aby se vypořádal i s tímto podáním žalobce, nic žalovanému nebránilo, aby rozhodoval o udělení oprávnění stěžovateli nikoli formalistickým zamítnutím, ale věcným prozkoumáním, zda jsou důvody k odnětí oprávnění OOA-S, a teprve shledal-li by, že důvody k odnětí oprávnění OOA-S neexistují, měl žádost žalobce na základě cit. ustanovení zamítnout. Na základě svého podnětu na zrušení oprávnění OOA-S, není právní nárok na projednání této věci ve správním řízení, tento nárok na projednání věci však existuje, pokud je vedle podnětu na odnětí oprávnění podána i žádost o udělení překrývajícího se oprávnění. V takovém případě je povinností správního orgánu prozkoumat v rámci řízení o udělení oprávnění, zda existují důvody pro odnětí kolidujícího oprávnění (zvláště, pokud to svým podnětem žadatel výslovně navrhuje) a teprve pak rozhodnout. To platí tím spíše, pokud mu to uloží správní soud, který v době rozhodování věděl o existenci platného dřívějšího oprávnění OOA-S. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného a přiznal stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. V době vydání rozhodnutí ministra kultury č. j. 4542/2007 vykonával kolektivní správu pro tatáž práva k témuž druhu děl jiný kolektivní správce, a to OOA-S. Oprávnění OOA-S v předmětném rozsahu trvá nepřetržitě od roku 1997. Nové rozhodnutí podle § 106 odst. 7 autorského zákona nezakládalo nově právo k výkonu kolektivní správy. Řízení o odnětí oprávnění je řízením zahajovaným z moci úřední, pouze zjistí-li správní orgán, že zde mohou existovat závažné skutečnosti vymezené v § 99

autorského zákona. Podání žádosti o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy v rozsahu, ve kterém již je vykonávána oprávněným kolektivním správcem, mezi takové skutečnosti nepatří. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel dvě námitky. Zaprvé podle něj žalovaný nerespektoval závazný právní názor městského soudu, přičemž pro tento postup nebyl dán důvod. Zadruhé měl žalovaný vést řízení o jeho žádosti spolu s řízením o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě práv k výtvarným dílům audiovizuálně užitým (dále jen „kolektivní správa předmětných práv“), které měl zahájit z úřední povinnosti. Existence oprávnění OOA-S proto nemohla být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti.

Pokud jde o první námitku, městský soud učinil závěr, že k nerespektování závazného právního názoru sice došlo, nedošlo tím však podle něj k porušení § 78 odst. 5 s. ř. s. Po vydání předchozího rozsudku městského soudu totiž podle něj nastaly takové skutečnosti (zejména zastavení řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv), které tento postup odůvodňovaly.

Nejvyšší správní soud závěry městského soudu nesdílí, nicméně tato skutečnost nemění nic na výsledném posouzení věci. V prvé řadě popis skutkových okolností, na nichž vystavěl městský soud své závěry, neodpovídá obsahu soudního a správního spisu. Navíc se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje ani se závěrem, že žalovaný skutečně nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130.

Ze soudního a správního spisu vyplývá, že v souvislosti s kolektivní správou předmětných práv ze strany OOA-S byla vedena následující řízení a vydána následující rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 9. 7. 1997 bylo uděleno oprávnění k výkonu kolektivní správy předmětných práv OOA-S. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2001, které nabylo právní moci dne 20. 6. 2002, bylo toto oprávnění OOA-S odňato. Dne 20. 6. 2002 podal OOA-S novou žádost o oprávnění ke kolektivní správě předmětných práv. Dne 1. 3. 2005 byla tato žádost zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 5 A 111/2002, bylo zrušeno rozhodnutí o odnětí oprávnění OOA-S. Dne 3. 3. 2005 bylo ve vztahu k oprávnění OOA-S vydáno rozhodnutí podle ust. § 106 odst. 7 autorského zákona (tzv. rozhodnutí o zesouladnění oprávnění), které nabylo právní moci dne 8. 6. 2005. Dne 19. 7. 2005 bylo zastaveno řízení o odnětí oprávnění. Dne 27. 1. 2006 podal stěžovatel podnět k odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv, na základě něhož však žalovaný řízení nezahájil. Na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2006 bylo rozhodnutí o zesouladnění zrušeno a dne 5. 8. 2009 bylo vydáno nové rozhodnutí o zesouladnění.

Paralelně s výše uvedeným byla vedena následující řízení a vydána následující rozhodnutí o žádostech stěžovatele týkajících se kolektivní správy předmětných práv. Žádostí ze dne 21. 12. 2000 se stěžovatel domáhal udělení oprávnění ke kolektivní správě předmětných práv. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2000 bylo řízení o žádosti přerušeno. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2001 bylo stěžovateli uděleno oprávnění ke kolektivní správě práv, mezi něž nebyla zařazena předmětná práva. Žádostí ze dne 2. 7. 2002 se pak stěžovatel domáhal udělení oprávnění ke kolektivní správě předmětných práv. Této žádosti bylo rozhodnutím ze dne 10. 7. 2002 vyhověno (bylo rozšířeno původní oprávnění). Rozsudkem městského soudu ze dne 31. 3. 2005 bylo oprávnění stěžovatele ze dne 27. 2. 2001 zrušeno. Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2005 bylo vydáno nové oprávnění stěžovatele a zároveň bylo rozhodnuto o žádosti ze dne 21. 12. 2000. Rozsudkem městského soudu ze dne 31. 5. 2006 bylo zrušeno rozhodnutí o rozšíření oprávnění ze dne 10. 7. 2002 (v tomto rozsudku je pak obsažen závazný právní názor, jehož dodržení v následujícím správním řízení je mezi účastníky sporné). Žalovaný proto vedl nové řízení o žádosti stěžovatele ze dne 2. 7. 2002, ve kterém bylo vydáno dne 6. 11. 2006 prvostupňové rozhodnutí a dne 27. 3. 2007 druhostupňové rozhodnutí, jež bylo napadeno žalobou v této věci.

Z výše uvedeného přehledu vyplývá, že k zastavení řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv nedošlo po vydání rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, jak tvrdil městský soud, nýbrž téměř rok předtím – dne 19. 7. 2005. Nadto k obnovení původního oprávnění OOA-S ze dne 9. 7. 1997 nedošlo rozhodnutím o zastavení řízení ze dne 19. 7. 2005, jak tvrdil městský soud, nýbrž již zrušením předchozího rozhodnutí o odnětí oprávnění ze dne 14. 6. 2001 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 5 A 111/2002. Samotné vedení řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv totiž nemohlo mít vliv na existenci tohoto oprávnění plynoucího z rozhodnutí ze dne 9. 7. 1997.

Uvedená pochybení městského soudu však nemají vliv na zákonnost jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud má totiž taktéž za to, že k porušení § 78 odst. 5 s. ř. s. v předmětné věci nedošlo, ovšem z toho důvodu, že vůbec nelze vyslovit závěr, že závazný právní názor vyjádřený v rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, nebyl žalovaným respektován. Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, byť na základě chybných úvah a skutečností, které neměly oporu v soudním a správním spise. Postačí proto korekce důvodů, na základě nichž městský soud tento závěr dovodil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb.NSS).

Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán.

Městský soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, k důvodům pro zrušení správního rozhodnutí uvádí mimo jiné: „*Vede-li správní orgán o každé žádosti oddělená řízení, vyvstává problém, že v tom rozhodnutí, které vydá k žádosti jednoho žadatele, pak při respektování náležitého odůvodnění rozhodnutí, může v tomto odůvodnění předjímat své rozhodnutí, které teprve vydá o žádosti druhého žadatele (udělí-li oprávnění, musí se vypořádat s tím, proč jej neudělil druhému žadateli). Proto a to i z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno vést o podaných žádostech, sejdou-li se v době, kdy o nich může být společně rozhodnuto, společné řízení, v němž bude oběma účastníkům umožněn výkon jejich*

procesních práv.“ Následně v odstavci, v němž zavazuje žalovaného k určitému postupu v dalším řízení uvádí: „*V dalším řízení na žalovaném správním orgánu bude, aby znovu rozhodl o žádosti DILIA o udělení oprávnění v souvislosti s řízeními týkajícími se OOA-S a vypořádá se i s ostatními podáními DILIA, kterým je žádost ze dne 21. 12. 2000, k níž se vztahuje argumentace žaloby o přerušení řízení a znovu v zájmu ucelenosti posouzené věci rozhodne i o zpětvzetí části návrhu, jehož se týká část výroku o zastavení řízení.*“

Městský soud tedy žalovaného zavázal k tomu, aby vedl společné řízení o více podaných žádostech, ovšem za podmínky, že se sejdou v době rozhodování. Dále jej zavázal k tomu, aby se při rozhodování o žádosti stěžovatele ze dne 2. 7. 2002 vypořádal také s žádostí stěžovatele ze dne 21. 12. 2000 (obě žádosti stěžovatele se totiž týkaly téhož oprávnění). Ačkoliv městský soud použil množné číslo „vypořádá se i s ostatními podáními“, z upřesňující věty vedlejší vyplývá, že má na mysli pouze jediné podání, a sice právě podání ze dne 21. 12. 2000.

Již z uvedeného je zřejmé, že závazný právní názor vyslovený v citovaném rozsudku byl podmíněn tím, že opět dojde k situaci, že žalovaný povede zároveň více řízení o více žádostech. Takto podmíněný právní názor měl oporu v dosavadním vývoji správních a soudních řízení, když po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí mohlo a nemuselo dojít k opakování podobné procesní situace. Je nutno vzít v úvahu, že podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Úvahy městského soudu se proto primárně vztahovaly k časovému okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně obsahu závazného právního názoru a jeho následného dodržení proto také nelze bez dalšího vůbec nic dovozovat z toho, že městský soud si byl v době rozhodování vědom existence předchozího oprávnění OOA-S, které tu naproti tomu v době rozhodování správního orgánu nebylo.

Z výše uvedeného je taktéž patrné, že městský soud v žádném případě nevyslovil závěr, že žalovaný musí o žádosti stěžovatele rozhodnout ve společném řízení s řízením o podání stěžovatele ze dne 27. 1. 2006 (podnět k zahájení řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv). Toto tvrzení stěžovatele nemá oporu v citovaném rozsudku městského soudu. Nevedením společného řízení o žádosti ze dne 2. 7. 2002 a o podnětu ze dne 27. 1. 2006 tedy v žádném případě nedošlo k nerespektování závazného právního názoru městského soudu. A jak bude ještě podrobněji přiblíženo níže, nedošlo tímto ani k jiným pochybením.

Je potřeba zdůraznit, že městský soud při vytyčování pravidel pro další postup žalovaného sice mohl zohlednit i skutkový stav, který tu byl v době vydávání jeho rozsudku, nemohl ale předpokládat, jaký bude přesně další vývoj předmětných dlouhotrvajících sporů mezi OOA-S a stěžovatelem. Nemohl především vědět, zda některá z mnoha žalob proti rozhodnutím žalovaného a ministra kultury nepovede k znovuotevření některého správního řízení. Taktéž nemohl předjímat, zda žalovaný nezahájí řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv. Mohla tudíž kdykoliv nastat situace obdobná situaci, která tu byla v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10. 7. 2002. Městský soud tudíž musel své závěry vyslovit jednak s ohledem na skutkový a právní stav v době vydání tohoto rozhodnutí a zároveň se

snažil reflektovat i eventuality, které by mohly nastat v budoucnu. Svým právním názorem tak vytyčil žalovanému mantinely, v nichž by se měl pohybovat, bude-li vést paralelně více řízení týkajících se téhož oprávnění, tedy do jisté míry podmíněně.

Právě v tomto kontextu je nutno číst výtky městského soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, a z nich plynoucí závěry, jimiž měl být žalovaný v dalším řízení vázán. Městský soud zavázal žalovaného k určitému postupu, aby nedošlo ke stejným pochybením jako v předchozím řízení, ovšem za podmínky, že bude opět vedeno více řízení o kolektivní správě téhož práva. Obsahem závazného právního názoru tedy bylo především to, aby se žalovaný vyvaroval předchozích pochybení.

V době vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 6. 11. 2006) i druhostupňového rozhodnutí (dne 27. 3. 2007), které byly napadeny žalobou v této věci, se pak musel postup žalovaného a ministra kultury nutně odvíjet od aktuálního skutkového stavu. Jelikož nebylo paralelně (vedle řízení o žádosti stěžovatele ze dne 2. 7. 2002) vedeno žádné další řízení o oprávnění ke správě předmětných práv, muselo být řízení o žádosti stěžovatele ze dne 2. 7. 2002 vedeno samostatně. Nelze proto říci, že by se žalovaný a ministr kultury nyní nepohybovali v intencích právního názoru vyjádřeného v rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130. Naopak, dřívějších pochybení se v novém řízení vyvarovali a tím tento závazný právní názor naplnili.

Přestože bylo v průběhu druhostupňového správního řízení před ministrem kultury v projednávané věci vedeno před žalovaným také řízení o zesouladnění oprávnění OOA-S (řízení dle § 106 odst. 7 autorského zákona), s ohledem na výrazně odlišnou povahu obou řízení v tomto případě nebylo na místě vést společné řízení. V řízení o žádosti o oprávnění ke kolektivní správě určitých autorských práv a v řízení o odnětí takového oprávnění, jsou-li dvě či více takových řízení vedena paralelně, může dojít k udělení oprávnění jednomu subjektu a jeho neudělení druhému, resp. odnětí oprávnění jednomu subjektu a jeho udělení druhému. V takovém případě, a to v souladu s právním názorem vysloveným městským soudem v rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130, musí být tato řízení spojena a o oprávnění ke kolektivní správě určitého autorského práva rozhodnuto koordinovaně. Řízení o zesouladnění podle ust. § 106 odst. 7 autorského zákona však má zcela odlišný charakter, neboť v něm vůbec není rozhodováno o udělení, neudělení či odnětí oprávnění. Předmětem řízení je uvedení dosavadního oprávnění do souladu s novým zákonem. Nemá však vliv na samotnou existenci tohoto oprávnění, které trvá *ex lege* i po přijetí nového autorského zákona. A především, jak zdůraznil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV.ÚS 690/01 (dostupný na http://nalus.usoud.cz), ust. § 106 odst. 7 věta druhá autorského zákona „*upravuje speciální procesní postup ministerstva ve zvláštním řízení, které je tento orgán povinen zahájit z úřední povinnosti, a v průběhu něhož je oprávněn vykonávat jen ty pravomoci, které mu toto ustanovení poskytuje, tedy uvádět dřívější oprávnění co do obsahu a rozsahu v soulad s novým právním stavem, který byl nastolen přijetím nového zákona (jenž, jak tomu nasvědčuje i důvodová zpráva, zachování nepřerušeného výkonu svěřené správy fungujícími ochrannými organizacemi předpokládá).*“ V tomto řízení tedy žalovaný není oprávněn držiteli oprávnění ke kolektivní správě dle dřívějšího zákona udělit zcela nové oprávnění či původní oprávnění odejmout. Není proto dán žádný důvod pro spojení takového řízení s řízením o

žádosti jiného subjektu o udělení oprávnění ke kolektivní správě. Ačkoliv se obě řízení mohou týkat téhož oprávnění, rozhodnutí z nich vzešlá se navzájem nijak neovlivňují, a jejich vydání proto ani není potřeba jakýmkoliv způsobem koordinovat.

A nakonec nemohlo být řízení o žádosti stěžovatele ze dne 2. 7. 2002 vedeno společně s řízením o podnětu stěžovatele ze dne 27. 1. 2006, neboť na základě tohoto podnětu žádné řízení zahájeno nebylo. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již dříve v souvislosti se spory o kolektivní správu předmětných práv mezi stěžovatelem a OOA-S, ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 Ans 2/2007 - 64, řízení o odnětí oprávnění ke kolektivní správě může žalovaný zahájit pouze z úřední povinnosti. Stěžovatel tedy neměl nárok na to, aby bylo předmětné řízení zahájeno a to ani za situace, kdy sám žádal o udělení oprávnění ke kolektivní správě týchž práv. Výklad prezentovaný stěžovatelem by znamenal faktické popření toho, že řízení o odnětí oprávnění je nenávrhové a že subjekt podávající podnět nemá právní nárok na to, aby bylo řízení zahájeno. Pokud by měl žalovaný povinnost řízení zahájit v situaci, kdy subjekt podávající podnět k zahájení řízení zároveň žádá o udělení překrývajícího se oprávnění, mohl by se tento subjekt domoci zahájení řízení kdykoliv. Stačilo by mu vedle podnětu podat žádost o udělení oprávnění, a to i v případě, že by ve skutečnosti o dané oprávnění vůbec neusiloval. Je pravdou, že pokud by bylo řízení o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv skutečně zahájeno a vedeno paralelně s řízením o žádosti stěžovatele o udělení oprávnění ke kolektivní správě předmětných práv, bylo by na místě obě řízení spojit ke společnému projednání. Tato situace ovšem nenastala a žalovaný ani ministr kultury se nedopustili v tomto směru žádného pochybení.

Žalovaný (resp. ministr kultury) tedy neměl ani ze zákona, ani na základě závazného právního názoru městského soudu povinnost vést řízení o žádosti stěžovatele společně s řízením o zesouladnění oprávnění OOA-S a taktéž neměl povinnost zahájit řízení o odnětí oprávnění OOA-S. Postup žalovaného a ministra kultury byl tedy v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 9 Ca 202/2005 - 130. Námitka porušení ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je proto nedůvodná.

V druhé související námitce stěžovatel uvedl, že existence oprávnění OOA-S nemohla být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti, neboť žalovaný měl vést řízení o jeho žádosti spolu s řízením o odnětí oprávnění OOA-S ke kolektivní správě předmětných práv, které měl zahájit z úřední povinnosti. Ani tato námitka není důvodná.

Co do procesních důsledků, na tuto námitku již bylo odpovězeno výše – žalovaný neměl povinnost vést společné řízení o žádosti stěžovatele a o odnětí oprávnění OOA-S. Uvedená námitka má však i hmotněprávní aspekt, směřující k interpretaci ust. § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo kultury udělí oprávnění žadateli, jestliže pro výkon téhož práva ve vztahu k témuž předmětu ochrany, a pokud jde o díla, pro výkon téhož práva k témuž druhu díla, nemá oprávnění již jiná osoba. Jednou ze zákonných podmínek pro udělení oprávnění ke kolektivní správě je tedy skutečnost, že takovým oprávněním ve vztahu k témuž předmětu, resp. pro výkon téhož práva k témuž druhu díla, nedisponuje jiná osoba. Stěžovatel nyní v podstatě namítá, že na této podmínce nelze trvat v situaci, kdy je podán podnět k odnětí oprávnění této jiné osoby.

Jak již bylo předestřeno výše, zahájení řízení o odnětí oprávnění OOA-S bylo v diskreci žalovaného. Podnět stěžovatele ze dne 27. 1. 2006 nezaložil nárok stěžovatele na zahájení tohoto řízení a nemohl tudíž ani nijak přímo ovlivnit existenci oprávnění OOA-S. Toto oprávnění tak bylo na základě § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona překážkou udělení oprávnění ke kolektivní správě předmětných práv stěžovateli. Na tuto hmotněprávní překážku nemá žádný vliv samotné podání podnětu k zahájení řízení o odnětí předmětného oprávnění.

Situace by byla odlišná, kdyby bylo řízení o odnětí oprávnění OOA-S skutečně zahájeno. Pak by totiž bylo splnění podmínky § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona podmíněno výsledkem tohoto řízení. To se ovšem v předmětné věci nestalo. K existenci oprávnění OOA-S plynoucího z rozhodnutí ze dne 9. 7. 1997 (příp. ve spojení s rozhodnutím o zesouladnění ze dne 3. 3. 2005) proto museli žalovaný i ministr kultury přihlédnout. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že žalovaný a ministr kultury nepochybili, pokud žádost stěžovatele pro nesplnění podmínky dle ust. § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona zamítli. Pro úplnost, tento postup také nemohl být v rozporu se závazným právním názorem obsaženým v rozsudku městského soudu ze dne 31. 5. 2006, č.j. 9 Ca 202/2005-130, neboť jeho obsahem nebyla vůbec interpretace ani aplikace citovaného ustanovení.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu